

ruxandra cesereanu

california
(pe Someș)

ISBN 978-606-8513-36-2

©Editura CHARMIDES / 2014
str. Mihai Eminescu 13, ap. 31
Bistrița, 420041, România Tel: 0263 236257
www.societateadeconcerte.org

Editor: Gavril ȚĂRMURE
Coperta: Francisc BAJA
Tehnoredactare: Francisc BAJA
Imagine coperta I: Alexandru PECICAN

Ruxandra Cesereanu

California
(pe Someș)

CHARMIDES

2014

California

(pe Someș)

On a dark desert highway, cool wind in my hair...

Avalanșa a pornit de la băieții și fetele care vrăjeau o chitară pe malul
Someșului,

asa au început să cadă amintirile și poezia.
Mai întâi ochii mi s-au făcut unul singur în frunte,
o cameră de filmat care se rostogolește.

Septuagenara stătea în râu și își lovea pulpele cu fusta suflecată,
pe când Hotel California ieșea ca un joint din burta chitării.
Bicicleta mea devenise un instrument muzical,
iar Someșul mirosea a vremuri hipiote.
Era vara unei exploratoare în colonii,
îmbrăcată într-un tricou cu dungi și bermude pescărești.
La marginea râului mașinile de tuns zguduiau iarba
iar câinii lingeau mâinile stăpânilor.

*Și atunci am știut:
noi suntem cei drogadicți,
cei ce mai cred în lucrurile uriașe din piața publică,
în suprafețele tăiate de adâncituri.*

Scoicile pariziene împrumutate odinioară de pe Rue Monsieur

Le Prince

*pe care mai apoi le-am aruncat în Someș, iată, au rodit,
s-au făcut scoici vertebrale pentru culegătorii de pe albia râului.
Odinioară le-am furat și le-am dăruit neștiutorilor,
iar ei au crezut în mine.*

*În ele se găsește toată copilăria pământului care s-a amestecat cu
apa.*

Ж

Doi bărbați tăvăliți în iarbă râdeau cu telefoanele lipite de pântec,
pruncii din cărucioare chițăiau, păreau niște șoricei uscați de căldură,
orașul se înmulțise cu drojdia de la subsuori,
era o plăcintă cu vișine scăpată pe asfalt.
Râul se năpustise peste ziduri.

Și atunci am știut:

noi trăim începutul și sfârșitul în ordine inversă.

*Atunci când carcasele se vor dezintegra la bordura cerului,
vom avea găvanele umplute cu resturi de ziare.*

***Aricii de mare mi-au înțepat tălpile într-un golf atenian,
unde adolescenții sărind de pe stânci și chiuind
scrijeliseră numele unui oraș arrogant doar de ei cunoscut: Sepolya
City.***

***Carcasele cosmice ale aricilor le-am adus acasă
iar pe una din ele am așezat-o sub râu, deși era fărâmițată.
Dar Sepolya City nu avea să se zidească niciodată în cețurile de pe
Someș.***

Ж

Pe mal, biserica Sfântul Mihail coborâse de pe picioroange,
copiii cu praștia îi crăpaseră vitraliile.
Cafeneaua Insomnia duhnea a urină și a poeți descompuși,
în clubul Zorki pianele se stricaseră,
la barul Rivers dimineța lichidă avea culoarea pereților de spital,
pe terasele de la obeliscul Carolina fusese trasă la sorți
apocalipsa de început de mileniu.
Însuși regele Mathias venise să se scalde în Someș.

*Eu fac aici înnădituri.
Gândesc un zигurat.
Amintiri învălmășite de râu îmi ung retina.
Ochii mei au fost doar originea unui poem care se scrie.*

***La grădiniță dormeam în paturi care se dezlipeau din perete.
Erau câteva zeci de fetițe cu funde în păr,
numai eu eram îmbrăcată băiețește, cu părul retezat,
purtam pulovăr și aveam ciucuri la căciulă.
După-amiaza, îngrijitoarele ne puneau să dormim,
după ce înghițeam ceai cu bromură.
Atunci râul călătorea pe spinarea mea ca un trenuleț de jucărie.***

Ж

Bucăți de oameni circulau la periferii,
corpurile se rarefiaseră printre bulinele de confetti,
pieile miroseau a haine de vată.
Dincolo de obiecte, creierul era insolubil,
o mogâldeată pe un doc părăsit.

Pachetele de țigări funcționau ca un prezervativ social.
Clădirea Universității era acoperită de graffiti,
umezeala literelor vindeca boala scrisului.
Hotel California pe Someș era străbătut de triciclete și prichindei.
Cioclii se găseau doar în casele părăsite.

Și atunci am știut:

*marsupiile noastre îi vor adăposti pe viețuitorii din noul ghetto
și astfel ne vom întregi fotografiile de familie.
Noi suntem cei ce dorm în parcări matlasate.
Nu mai există minuni xeroxate,
pe Someș, băieți și fete cântă până răgușesc,
cu dinții galbeni de la țigară și cu gust de arahidă.*

***Scoicile late culese odinioară în Long Island,
în vreme ce doi oameni străini povesteau despre aurora boreală
iar eu, cea de-a treia, nu izbuteam să mă scald în ocean.
Valurile erau cât pereții.***

*Una din scoici am aruncat-o apoi în Someș ca pe-o sămânță,
din ea a crescut Empire State Building cât un stâlp electric pe mal,
de unde toată poezia lumii se vede ca o pășune.
Astfel m-am întors la începuturi.*

Ж

Scene lichide.

Pieptul nostru fericit de înotători și perucile hidratate în mașinile salvării.
Pe Someș se găseau foile de cositor în care ne înveleam cerebelul,
înainte de execuția somnului de după-amiază.
Paznicii râului aveau în buzunare sticle de bere,
petele de pe mâinile lor alcătuiau o hartă a destrămării.
Animale de casă se zbăteau în cuști cu răsuflători.

Și atunci am știut:

iată, dăm foc rafinăriilor și binecuvântăm floarea-soarelui.

Baie de iod e poezia!

Floarea-soarelui mi se lipise de pleoape.

***Scoicile găsite odinioară pe insula unde coceam cartofi în jar,
țopăind într-un maieu de copil rătăcitor și pârlolindu-mi buzele,
scoicile pe care le țineam strâns în pumni
când pluteam într-un cauciuc de camion pe râu printre ceilalți copii
lopătari!***

***Scoicile acestea le-am îngropat mai târziu la capătul Someșului,
nădăjduind că le va găsi cineva.***

Ж

Intoxicați cu Hotel California facem gălăgie,
trezim toți vecinii ascunși în cămări.
Hărmălaia noastră e epidermică.
Suntem carnivori, cu ochi dezolați de cunoaștere.

*Era ziua morților când am zburat cu avionul peste ape,
iar eu întotdeauna de ziua cea plină de lumânări
mi-aduc aminte cum era să mă fac călugăriță.
Crezusem odinioară că mănăstirea e un antrenament pentru poezie
iar poezia o călugăriță în carne și oase.
Dar, iată, au trecut o grămadă de ani
acum sunt înălțată pe tocuri și cu urechi înțepate de cercei.
De ziua morților ceva se limpezește în mine
ca o ușă trântită de brațe înmănușate până la cot,
poezia ca o mănăstire s-a prăbușit de pe picioroange,
iar rasa mea de fostă călugăriță atârnă-n cuier.
Știe cineva ce se întâmplă cu un sac plin care-i prea strâns la gât?
El nu se despică într-o singură parte
ci pleznește deodată prin toate părțile în care a fost zăvorât.*

**„A venit vacanța cu trenul din Franța,
hai copii la joc, cărțile pe foc,
dărâmarea școlilor, moartea profesorilor,**

*stingerea lămpaşelor, topirea oraşelor”,
aşa strigam odinioară, la jumătatea lui iunie, ca nişte piţigoi,
pe acoperişul blocului, la etajul zece
sau în coliba făcută din pături, la parter, când ploua.*

Ж

Lângă râu, celulele omenеști se lipiseră într-un stup,
apa era o preacurată groapă comună,
căptușită cu limbile iubiților.
Sărutul se preschimbase într-o crimă frumoasă,
inimile își deschiseseră floarea de lotus din burtă.
Pe Someș pluteau ghirlande de pădăii,
bărbați cu brăuri portocalii țipau către un zeu indian:
oare am ajuns pe Gange și ne găsim în narcoza lui Shiva?

*Febra în care am locuit se furișează sub pietre,
dar eu o țin strânsă aici, în pumn, în mijlocul verii.
Poezia e o gară cu multiple săli de așteptare.*

***Odinioară, în vremea arșitei, alergam prin conducte,
muncitorii scurmau în pământ pentru canalizare.
Apoi conductele s-au preschimbat într-un tunel pentru poezie.
Am călătorit cu Budila-Express, prin dimineața tinereilor doamne,
într-o carte de iarnă, zgâindu-mă la faruri, vitrine, fotografii.
Ninsoarea era electrică la fanion.
La sfârșit am găsit blindajul final.***

Ж

Asudăm, suntem lăcustele verii,
suntem gazații din râu stând în picioare
ca ofițerii chinezi în jurul împăratului mort.
Coastele noastre umplute cu fulgi de zăpadă
spânzură de o carne mare și leneșă.
E atâta vară încât nici cu briciul nu ai putea să o răzuiești.
Cineva înfige stegulețe pe mal.

*Și atunci am știut:
noi suntem cuceritorii care își curăță mațele de frică,
învingătorii cu gușa fragilă,
noi cântăm Hotel California
sub dușul improvizat dintr-un lighean și o sticlă cu beregata tăiată.*

***Scoicile galbene culese cu stăruință din țara minotaurului
le-am azvârlit la noroc în Someș.
Din ele a crescut fotografia ștearsă a traficantului de arme
care a fost de crud poet și pe care atât l-am iubit.
Hainele lui decolorate la maturitate au fost flamura mea.
Ochii lui apoși au fost puterea mea.***

Ж

Sângele nostru e o smoală cu iriși roșietici,
globulele lui s-au amestecat cu râul și au dat la iveală
putreziciune cât să încarci în saci o viață întreagă.
Spitalele și-au golit acvariile de ființe bipede,
niciunul nu mai știe să înoate în burta mamei
și nimeni nu mai are tub de scafandru.
Tramvaiele din centru au ajuns pe mal,
aici hibernează o vreme, apoi cântă în cor.
Ferestrele din chiștoace s-au dezintegrat.
Noi suntem crabi de izvor și avem seringi în loc de clești.

*Despre Hotel California am aflat la gimnaziu,
eram în blugi dar nu auzisem nimic despre hipioți,
uniforma mea era disco pe vremea aceea,
aveam și un număr școlar cusut pe piept, 356 sau 453,
eram o fată urbană, deși cântam la chitară pe râu
și pufăiam paie goale ca să ajung în Nirvana.*

*Și atunci am știut:
poezia e hașiș,
noi vom mânca păsări de cocaină
și vom adormi cu lumina aprinsă.*

Ж

Someșul e un camion umplut cu cafea,
o ladă lunguiață cu margini din rafie,
aici bicicliștii seamănă cu melcii fără cochilie.
La răspântii se aude Hotel California,
chitățile stau lipite de stern,
chitățile sunt căluți de lemn.

*Și atunci am știut:
noi vom înșela lobotomia,
îi vom înfășura cu propriul lor tifon pe minimaliști
și vom stăruî într-o patrie maximă, fără bandă adezivă la gură.*

*Pe insula câinilor cântam când chiuleam de la școală, în miezul zilei,
râul ne ajungea până la șolduri și devenea o centură,
ne suflecăm atunci sarafele de la uniformă,
ronțăiam grisine cu dinți de șoricei
și ne închipuiam că facem striptease pentru alte viețuitoare
holbate pe margine.*

Ж

Corul paznicilor: cuvintele lor mirosind a blană mucedă.

După ploaie, pe râu, o carte poștală făcută din petece:
dopuri, pungi tăiate, pahare de plastic, etichete dezlipite, felii de franzelă,
un pistol din carton, sâmburi, căpșuni ruși, chipsuri, codițe de cireșe,
cutii turtite de cola, insigne, medalii din cauciuc, lipton tea, schweppes,
pene de porumbel.

Vezicile durdulii ale băutorilor,
un trompetist, la colțul podului, bandajat cu staniol,
veneale lui îngroșate de fum și spirt.

Toate acestea sunt greutăți moarte.

***Într-o zi m-am ciocnit în centrul orașului de un poet
care nu era din haită.***

***Stăteam ca doi pești în acvarii gemene,
apoi sticla s-a spart și apa a năvălit spre plămâni.
Lângă noi se afla un coș de gunoi plin de cotoare de flori,
eram smeriți și ne era rușine să vorbim,
ne țineam mâinile în poală ca niște văduve,
deși s-ar fi putut să fim niște oameni însemnați pe frunte
cu o pată gălbuie de recunoaștere.
Erai un cunoscător al granițelor și puteam să-ți vorbesc***

*despre partea de-aici și partea celalaltă,
despre cum stau la frontieră.
Glasul tău venea de departe
și atunci am simțit că nebunia e ceva pașnic și răcoros,
un obiect delicat în buzunarul de la piept,
iar tu ești un păstor al păsărilor.
Erai așezat lângă mine pe o bancă-n oraș lângă un coș de gunoi,
cumințenia mea arăta ca o pană care tocmai cădea plutind
peste creștetul tău,
când deodată un blitz a cules-o și a pus-o într-un sicriu de carte poștală.*

Ж

Miopi de la felinare, cărăbușii mi se loveau de sprâncene,
iarba cosită tremura pe asfalt,
un băiat arunca o față în Someș, după ce o sărutase șmecher,
câinii se împerecheau veseli sub băncile stricate,
lumea era tactilă dincoace de garduri.
Nu ne mai clănțăneau dinții în gură,
nu ne mai cădea părul,
alarma nu mai suna nici dimineața, nici seara.
Era o vară de lux.

*Și atunci am știut:
noi am crescut la reflectoare,
am îngropat infirmeriile, am confiscat rezervele de vată.
Am tapetat craniile cu rețeaua lor electrică.*

***Trenul dinspre Balcani intra odinioară în apă printre piloni,
tremuram când zăream laguna smulsă parcă dintr-un peisaj de iarnă
și gura mi se făcea de melasă.
Apoi am vrut să mut Veneția pe Someș,
împreună cu obsesiile și microbii ei.
Dar detaliile au marcat altfel întâmplările.
Băiatul venețian care a fost întâiul meu povestitor pe ape
și-a lăsat acolo zălog ventricolele înțepenite.
Apa lagunei a rămas doar a lui, într-un buzunar făcut din pungi.***

Ж

Poemul oraşului se cocea în Someş ca o bucată de porumb unsă cu unt,
boabele galbene declanşau o hepatită a ochiului,
râul avea sputa amestecată cu măduva spinării.

Şi atunci am ştiut:

*noi nu vom avea flamură, ci amintiri de întreţinere a inimii,
ca un steag în care e pompat sânge cu uraniu.*

***La optsprezece ani am urcat la San Michele, pe insula Capri,
aici am găsit resturile unei vile de împărat malinconic.***

***Şi tot aici am primit în dar de la un preot bătrân
o scoică maronie cât un genunchi.***

***Am vrut la întoarcerea acasă să o arunc în Someş,
dar aveam slăbiciune pentru împăraţi.***

Am păstrat scoica sub pat multă vreme după nuntă.

Ж

Corpul meu stătea în apă acoperit până la gură,
dar ochii vedeau și nu se mai săturau.
Un bătrân și-un copil se țineau de mână, sprijiniți de parapet,
pe marginea râului se strânseseră sticle goale,
cineva aștepta un sacrificiu al apelor,
altcineva tocmai ieșise dintr-un cort și mânca un sandwich cu șuncă.

*Și atunci am știut, acoperită de râu cum eram:
noi nu vom avea foarfece de buzunar și nu vom stropi carnea cu alcool,
ci vom sta între baloturi de lână psihică,
euforici precum niște pui de urs cu botul umezit de albine.*

***În buricul orașului imperial se găsește o fântână a poftelor
din care ies cai și bărbați bărboși, cu trâmbițe.
Aici am șezut și am râs cu o altă leoaică,
închipuindu-ne cum ar fi să mutăm Fontana dorințelor pe Someș.
Cu un elicopter, așa cum fusese și statuia lui Isus
urnită odinioară într-un film celebru?
Dar Fontana nu ne îngădui să o purtăm cu noi în deschizătura
de la piept,
ci doar să o atingem ca pe o altă femeie.***

Ж

Această vară nu desfigurează pe nimeni.
Această vară nu e agrară decât la suprafață.
Înăuntrul ei se găsesc pasiuni, dezolări și miracole.
Această vară nu are vreun organ de reproducere.
Vagonul ei de lămâie uscată miroase iute.
Lame de ras, ruginite, uitate la o fereastră.

*Și atunci am știut:
acidul clorhidric pe mâini de meșteșugari,
vacanța cu nopți cât zilele de post,
demența ascunsă după lanurile de porumb, la marginea căii ferate,
miros de uleiuri și obiecte porno încinse.
Noi suntem chiar vara implodată.*

*Stăteam pe geamantan în curtea liceului, înainte să plec în tabără
la mare,
pe când aveam treisprezece, paisprezece, cincisprezece ani.
Rochiile împachetate ca niște șervețele,
sandalele așezate ca amorezii,
rujul transparent cu miros de frăguțe
și inima buimăcită sunând deșteptarea.
Eram nerăbdătoare să mă îndrăgostesc de un băiat cu tricou de rocker,
care să-mi șoptească languros oh, baby!
în timp ce dansăm blues.*

*Eu să-l privesc ca o vânzătoare de indulgențe,
apoi să fac din vară un motel genetic
în care celulele mele de fată ar fi devenit o grădină a apelor.*

Ж

Someșul e o seringă cu sticla aburită de răsuflări,
o clanță pe care o apăs ca să răbufnească lichidul din spatele ușii.
Cuvintele paznicilor tipărite în ziare electronice.
Cuvintele paznicilor demachiați.
Învelite în celofan: pielea, numerele, mobila din casă.
Împachetări și despachetări cu figuri de stil.
Doar un poem al orașului ar putea să încalce legea și să se despoaie,
fără să poarte nici măcar un coif de ziar pe creștet.

*Și atunci am știut:
poezia e subterana și ieșirea,
e șira spinării prinsă cu agrafe de rufe
și cangea crescută în torace
unde o macara extrage petrolul.
Ea nu are nevoie de paznici.*

***O scenă de-a lângul râului, acum un an.
Într-o seară cu ploaie am văzut un bărbat și un câine,
cu o sticlă de rom într-o pungă aruncată în iarba udă,
pe când stropii cădeau ca un pieptene cu dinți deșirați.
Nu mă mai gândeam la ulcerul din dragoste al prietenilor,
ci doar la acel câine și la acel bărbat lângă sticla de rom, în ploaie.
Cea mai vie era chiar sticla pe jumătate goală,
răsturnată în iarbă ca o femeie,***

*înveșmântată în pungă ca într-un fustă de balerină.
Prin tubul umflat al sticlei se puteau zări
sentimentele puse-n formule geometrice
și ideile peste care încă nu ajunsese cloroformul.
Prin sticlă ploaia spunea o poveste
din care lipseau făpturile cu inimă caldă.
Iar înțeleptul acestei imagini era câinele,
cu coada lui lâncezind peste clondirul de rom,
de parcă l-ar fi binecuvântat și ar fi chemat îngerii la parastas să cânte:
aliluia, Doamne, fă să ne plouă până ne murăm artera jugulară,
până ni se bășică pielea și ni se răcorește suflarea.
Suntem o sfântă treime-n mizerie,
un bărbat, un câine și o sticlă de rom răsturnată în iarbă,
într-o seară cu ploaie, de-a lungul râului.*

Ж

Fetițe gipsy săltând în cizme de cauciuc prin Someș,
pescarii cu pălării și genunchiere,
rațele venite din Finlanda și rătăcite aici,
homleși afumați, moțâind în ierburi ca niște bondari,
miroase a sulf vechi,
ziua face să putrezească noaptea,
amiaza e cel mai cumplit ceasornic cu roțițele unse.
Unghiile lăcuite de la picioarele domnișoarelor
în pantaloni scurți și cu fese obraznice.
E o vară lascivă.

Acestea ar putea fi niște cărți poștale de oriunde,
dar buncărul verii le înghite pe toate
cu gură de hipopotam.

*Și atunci am știut:
ce rămâne după poezie când nimeni nu mai știe ce e poezia?
Mă găsesc acum sub cuvinte, pe o platformă.
Poemul verii, atârnat de belciuge, nu are de dat socoteală nimănui.*

***Uneori, când mergeam la bunicii din nord,
găseam potcoave părăsite
pe malul râului unde trândăveam.***

*Întotdeauna luam câte una, o spălam, apoi o mușcam ușor cu dinții,
ca să-mi poarte noroc până ajung mireasă.
Râul era dulce, potcoava era mereu sărată,
părea să fi ajuns la mine dintr-o poveste de altădată.
Doar peștii în butoaiele de la băcănie
erau atât de-mbibați în grunjii de sare.
Someșul curgea agale prin lumea bunicilor.*

Ж

Un bărbat singuratic măsoară râul cu eșarfa femeii care l-a părăsit,
tot așa băiatul care aștepta să vină vacanța
venise cu o rubedenie la gară,
iar aceasta îl înghiontise în tren, zicându-i să nu facă prostii prin străini.
Băiatul imita, cu glasul lui neîntregit, chitara din Hotel California.
O fată de paisprezece ani urma să-i sucească mințile
cu rochiile ei occidentale și panglicile de gât.
Peste ani băiatul se va arunca în Someș,
iar fata va ajunge o curviștină de întreținere.

*Atlas geografic de buzunar: râul Somesh se găsește în Transylvania.
Transylvania e o zonă poetică birtășească.
Cu câteva litere în plus ori în minus construim fabrici de poezie
și schimbăm lumea.*

***De la stâncăria Moon Beach nu am cules nicio scoică
și nu am însămânțat râul Someș cu nimic furat de la pirați.
Aici amintirile grecești se amestecă valvârtej cu acelea pariziene.
Legătura mea de zodiac cunoscuse moartea și scăpase ca prin
urechile acului.***

***Stăteam cu femeia aceea frumoasă pe Sena,
într-unul din cuiburile de piatră de la Pont Neuf,
sau cu picioarele atârânănd pe niște scări,***

*de parcă am fi făcut acrobații pe o frânghie.
Pricepusem că ea va fi cândva o femeie-vraci,
așa încât am așezat-o în poem ca pe-o păpușă de lemn vopsit.*

Ж

Slăvesc tinctura de iod a verii în care șorecarii fugăresc cârțițe.
Pe mal se găesc cutii mici pentru porumbei și tobogane,
dar și prapuri pentru iernile care au trecut.
Terenurile vișinii de tenis își așteaptă jucătorii la ruletă.
Hotel California se aude în zori ca un șuierat de tren.
O patrie de zahăr ars ne așteaptă.

*Și atunci am știut:
noi suntem pierzătorii de chei,
croitorii statornici ai cuvintelor șterse din caiete,
noi suntem recidiviștii epico-lirici ai unui oraș din lut.
Suntem povestașii cu fălcile rupte ca niște fiole.*

***Pentru omul miop, cu șaptezeci de nume inventate,
nu am cules niciodată vreo scoică.***

Și nici nu am scris pentru el.

Dar i-am trecut pragul și am dormit în casa lui.

***Și am mâncat, și am băut, și am jucat Tarot acolo,
în regiunea odei maritime.***

Ж

Glandele râului, uneori umflate, alteori atrofiate.
Scursorile împăcării se revarsă pe maluri.
Împăcarea cu sine e o persecuție pe viață,
împăcarea cu ceilalți, o anomalie genetică.
Dar acum Someșul acoperă Tot
și zvâcnește precum Hotel California,
acolo unde chiar și gorilele sunt fericite.

*Și atunci am știut:
scalpurile noastre pe care râul le-a botezat cu dinamită umedă
au renunțat la nihilism.
Pe Gange nu mai există ideologie,
nici vreun dicționar al limbii de la începuturi.
Reclame roșcovane pe dealuri deasupra orașului
și făgăduieli milenare cu miros de camfor.
Iar la sfârșit, pieptul trufaș al poezilor.*

***Când am ajuns pe Mississippi întâia oară,
pășaniile încă nu se sfârșiseră.
Apa înaltă de după parapet descânta un oraș bulversat
de nopți albe, regine voodoo și foști beatnici
încă legați prin mustața lor de o erezie.
Erezia luase forma unui submarin lângă biserica din
piața centrală.***

*Fluviul scuipa jazz și mirosea a friptură albă de aligator,
iar noi, jupuiți de poezie, priveam în hipnoză limba unui nou
Jimi Hendrix.*

*A doua oară când am ajuns la New Orleans
cineva a desenat cu bățul pe nisipul ud
conturul unui regat încă necunoscut pentru văzători,
dar care avea deja structura gloriei.*

Ж

Seara, pe malurile Someșului, nu se mai aud decât hămăiturile câinilor
și foșnetele altor viețuitoare care dorm între buturugi.
Paznicii îi alungă, însă, pe cei cu pulovere de culoarea papagalului.
Paznicii nu îngăduie decât lucrurile poetice obișnuite.

*Sunt în Neolitic.
O iau de la capăt cu poezia.
Mă nasc a treia sau a patra oară.
Nu sunt nici soldat, nici preot.*

***Vara, pe vremuri, stăteam cu prietena mea din copilărie
și fumam țigări false, pe mal, povestind despre oameni și obiecte.
Credeam că aș fi putut muri oricând pentru ea.
Și ea ar fi făcut la fel pentru mine.
Dar apoi mintea ei s-a făcut talaz.
Așa s-a născut patologia.
Prietenia de-a lungul unui râu e ceva static doar într-o poezie.***

Ж

Vreau să ajung la capătul râului.
Fumez țigări subțiri de damă și mă uit de pe balcon la Vară.
Niște copii se bat cu perne de cauciuc,
le lovesc de cap și râd fără milă.
Cu degetele pârlite de la veioză ating ceașca de ceai, pe jumătate golită.
Tramvaiele colcăie de oameni ca niște pere răscoapte.
În scrânciob nu e nimeni.
Pe jos, niște insecte paralizate.

Între vârtejurile maronii ale râului se află Himalaya,
dar supraveghetorii de pe Someș au cataractă.
Himalaya e invizibilă de pe stâlpii lor de apărare.

Acesta e un videoclip.

***Lângă ponton, cu apa cea neagră acoperind botul pantofilor,
am revrăjit Dunărea, arcuiți peste un caiet.
Mai întâi am ocărât-o, apoi am binecuvântat-o.
Ieșeau din apa cea neagră poezie și povești cât hala
ori iluminări cât boabele de piper.
Lucrurile erau înmulțite ori împuținete din pricina gurilor căscate
în piept.
A fost o vară cu straturi ale plecărilor.***

Ж

Someșul e o cerneală și un magazin de pâine neagră,
când plouă fără oprire iar lucrurile se amestecă până la rugină.
Din chioșcurile de pe mal au dispărut bătrânele cu pălării,
iar domnii cu lornion s-au îngropat în nisip.
Apoi soarele a ars până la capăt.
Râul s-a întărit ca o halva.
Acum, de pe pervazurile blocurilor,
gospodinele aruncă resturi ce putrezesc libere.
Atelierele de pe mal sunt pline de bărbați în maieu care beau bere.
Ei nici nu mai știu dacă e vară sau iarnă.

*Și atunci am știut de ce orașul miroase a bitum și de ce poezia
miroase a bitum:
mizeria omenească e tot un fel de farmacie.
Poemul orașului era făcut din noduri marinărești.*

***Nu se găsea nimeni cu picioarele muiate-n Tamisa,
când am coborât lângă corabia refăcută a lui Francis Drake
ca să culeg scoici cenușii.
Trecătorii s-au năpustit în urma mea și au năpădit marginea
nămolosă.
Mai târziu, la palatul de plăceri al lui Henric al VIII-lea,
am pierdut șlepul spre Londra,
așa că am stat pe ponton ca doi școlari și ne-am sărutat,***

*în vreme ce pescarii de pe partea cealaltă se fâstâciseră.
Apoi am spus deodată, dinăuntrul sărutului:
a trecut o viață de om, nu-i așa?
Iar mai încolo, seara, în City, privind podurile,
tu mi-ai luat cu gingășie capul în brațe ca pe o caschetă.
Ne-am veselit atunci și am benchetuit pentru ultima oară,
scoborâți în apa englezească.*

Ж

Ploile ne-au ciuruit hublourile,
ne-au descărnat unghiile de cântăreți.
Pe mal, băltoacele seamănă cu niște ochi de vacă,
sărim în ele și ne mânjim cu noroi pe piept.

Corpul s-a răzlețit,
picioarele dansează în sandale romane,
coapsele poartă ghirlande din margarete cu suc albicios.
Vestitul anotimp de sulf ajunge la noi doar noaptea
când duhorile macerate se adună în moleșeala paznicilor.
Vânzătorii de fistic prăjit strigă peste râu
după aceia care își spală rufele în Someș.
Suntem pe Gange și patria e în declin.
Unde ar putea să se afle zeii tumefiați de bijuterii,
la poalele cărora hohotim?

*Și atunci am știut:
noi nu vom face troc de produse cu administratorii lumii de apoi.
În vreme ce fanfara duminicală plutește pe râu, pe scăunele de
rugațiune,
noi îi vom dezbrăca pe îngeri și le vom șopti mășcări.*

***În vârful insulei, înconjurați de apele văluroase,
ne-a ajuns ploaia în ușa biseriței închise.***

*Și atunci chiar tu ai făcut din corpul tău o ușă,
apoi m-ai ferit acoperindu-mă cu mânecile cămășii
și ai șoptit voios:
Dumnezeu ne-a lăsat aici singuri cuc, deasupra lumii,
ca să ne înfrăgezim o vreme.
Viața dintre noi era cât un fiu sănătos,
născut la treizeci de ani de la nuntire.*

Ж

Malurile erau de teracotă.

În iarbă, niște mingi de ping-pong, pierdute.

Mutată din alte timpuri era fântâna bunicilor

și găleata în care mă priveam în fiecare vară: voiam să fiu superstar.

Someșul mesteca tutun ca un aurar înalt, cu burta revărsată peste curea.

Resturi de zarzavaturi printre stânci.

Cineva taie pe râu o găină,

capul ei sare spre mine și mă alungă departe de haită.

Vara e o chiuvetă pentru sute de blocuri.

Țin râul în șorțul de la bucătărie și mă cred în Gange.

Aici mă voi boteza, aici voi horcăi.

La urma urmei, totul e o liturghie sau un terci.

Apa verzuie din jurul mănăstirii

clocotea lângă cabana sub care o pisică fătase.

Scâncetele puilor ne-au ținut toată noaptea treji,

hoții fugiseră pe coline ca să scape de plânsoare.

Dimineața, m-am scăldat în tricou și am mâniat pescarii.

Călugărițele se încuiaseră între zidurile afumate.

Aveam douăzeci și șapte de ani și un smarald în ureche.

Ж

Someșul are vadul ca o cristelniță.
Încă se mai aud icnetele acrișoare ale celor ce cântă Hotel California.
Gingiile sunt de calciu, praful se izbește de corneea.
Zidarii își spală în râu salopetele cu țărână.
Toată lumea ar vrea să se îngroape în Someș ca într-o sacoșă.
Pe margini, urzicile au crescut cât pădurea.
În șanț, broaște cu febră de-abia mai respiră,
copiii le-au furat de sub stânci și vor să le spânzure.
La capăt de mal niște iubiți se ating.
Morile s-au aprins ca niște reșouri.
Bețivii se îmbrâncesc în frunzișul de pe mal,
au buzunarele descusute de la mâinile pe care nu le știu folosi.
Muncitorii de la uzina electrică fumează turcește,
ficatul lor e o pasăre împăiată.

*Noi vedem, auzim, pipăim și mirosim o altă lume.
Iar limba e o coapsă.*

***Când am ajuns la Iordan m-am făcut lipie.
Credincioșii se acoperiseră cu cearceafurile și se scufundau.
Pești îngrășați și castori veneau laolaltă
ca să primească miez de pâine de la vizitatori.
O femeie se scâldea în bikini, fără să-i pese,
până la urmă vânzătorii de bibelouri au scos-o afară din apele sfinte.***

Ж

Pe mal, paznicii locuiau în corturi făcute din cofraje,
dormeau pe saltele de neghină,
de lehamite se hrăneau doar cu semințe de bostan.
Trăgeau mereu chepengul de la pivnița din care ieșea damf de murătură.
Erau ciclopi.

*Și atunci te-ai ivit chiar tu, Invictus, din groapa cu aur a poeziei.
Tu, care-ai stat într-o cușcă provensală cu analfabeții,
tu, care-ai supraviețuit la azil, deși erai patriarh,
tu, care-ai fost o alcoolică, sinucisă la carburanții unui automobil,
tu, care-ai avut un sfert de secol când te-au măcelărit
cu cerneală invizibilă aruncată pe computer.
Iată, fac legământ, îmi clatin capul, îmi scutur umerii.*

*Mă găseam în Smoking Zone
când poezia s-a ivit strălucind ca spuma pe geamuri
și cartolinele de imbarcare au fost aprobate de scribi.
Acolo te-am zărit întâia oară, Invictus,
călător întors de la 83 la 25 de ani,
dospind poezia pentru rebeli.
Aveai o tunică din blue jeans,
piloții te aduseseră de departe.*

Și atunci am știut:

*noi nu vom fi niciodată ghemuiți ori seduși, ci, mereu altfel, adică **invicți**,
cu telefoane mobile pentru regatul cerurilor.*

*În sera cu un covoraș verzuliu de lână
se coc straturile cuvintelor la care paznicii nu vor ajunge niciodată.
Realitatea e o fetiță japoneză trântită în genunchi pe aeroport,
cu chipsuri și biberon de mentă.*

*Invictus, străbunicule, strănepotule,
ești singurul care dormi printre flamingi.
Buzele tale suflă bule de marochino,
unghiile au pigmenți străini.*

*În nisipul alb de la Ipanema
surferii se odihneau cu plăcile de ski sub cap.*

Oceanul brazilian era o apă însutită.

*În spatele nostru se zăreau cei doi stăpâni ai peisajului,
Muntele de Zahăr și Muntele Cocoșat.*

Isus avea 30 de metri înălțime și o brățară de nori la picioare.

*Mă înfășurasem într-o eșarfă de pânză topită, din cap până la tălpi,
și mă cuibărisem în nișa de nisip.*

*Atunci tu mi-ai spus, bând dintr-o jumătate verde de cocos:
iată de ce zeii s-au născut cândva aici.*

Ж

Mătasea broaștei deasupra bulboanelor.
Pe râu, fumul de la eșapament nu ajunge,
aici oamenii benchetuiesc în apă,
se nasc de la început cu ciolanele fosforescente.
Pensionarii în pijama vin la plajă cu pături găurite
și adorm în iarbă ca într-o păstaie.
Uneori ei miros a excremente, alteori a bebeluș îmbăiat.

Someșul are buzele deschise în frunte.
Templul său e făcut, la margini, din mucuri de țigări.
De mulți ani nu s-a mai înecat nimeni și n-a mai plutit nicio colivă.
Apa maronie e un rachiu cu hârtoape.

*Ziguratul are ochi, sprâncene și gene lucrate în caolin,
ca să distrugă prin vedere completă muchiile dintre oamenii reci.
Toate se găsesc răsturnate pe Someș, din gălețile cu daruri.*

***Apa estuarului era cât un ocean de seră.
Am călătorit o jumătate de zi printre docuri și lăzi frigorifice,
într-un autobuz de la jumătatea secolului.
Vama din port se găsea într-o biserică venetică.
Pe mal, cu burta-n sus, un pește gigant, cât să hrănească o familie
de pitici,
și un șobolan înecat, gras ca un gânsac.***

Aici se afla Cloaca epigonică.

*Și atunci tu ai spus: oare am ajuns la capătul lumii
iar acum e sfârșitul a toate?*

*Aveam o fustă violetă și stăteam sprijinită de șoldul tău stâng,
lungită în spatele pescarilor.*

Cortázar scrisese cândva că Parisul e un Buenos Aires.

Eu scriu acum că Buenos Aires e un New York.

Dar de apele otrăvite cine își va mai aduce aminte?

Ж

De la atâta soare, umerii au culoarea sfeclei.
Pe râu se văd plutind colace călărite de copii
și vapurașe din hârtie creponată.
Așa a fost în vremurile râului vânat,
când pe afișe dansau marinari prinși în piuneze,
iar ciulinii copleșeau malurile.
Păcura aluneca dincolo de serpentine.
Dar acum în miezul zilei zăresc altceva, cu singurul ochi din frunte:
balegă teșită pe asfalt, lângă arșarii pitici,
scânduri cu melci lipicioși și ciori care fumegă.
O femeie cu sâni goi citește o carte pe mal.

*Scriu despre Califonia pe Someș
și nu mă mai pot opri din pricina verii.
Mi-am dat jos peruca.
Am construit o cutie poștală plutitoare,
în timp ce în cratiță fierbe dulceața.*

***Când aveam cinci ani credeam că vara e o sărbătoare indiană.
Păpușile mele erau făcute din mantre și versete.***

Ж

Era o bătaie de cârciumă la uşile râului, lângă poduri.
Luntraşii nu aveau mâini, ci proteze gălbejite de la marile amieze.
Pieptul lor fusese umplut cu şomoioage de mătasea porumbului.

*Am făcut istoria obiceiurilor necunoscute.
Am făcut caligrafie pentru străini.*

*De la Casa Călugărului şi grădinile sale am luat-o spre râu,
ca să ajungem la marginea unde lady Woolf îşi legase pietroiul de gât.
Dincolo de muşuroaiele luncii
localnicii ne-au sfătuit să nu facem niciun pas mai departe.
Tu ai stârpit atunci nevroza şi mi-ai spus pe nerăsuflăte:
de ce să căutăm cu-ndârjire o bucată de râu garnisită odinioară
cu moarte?*

*Suntem două femei vii, cu bărbaţi la fel de vii.
Şi atunci am făcut drumul înapoi către oraş, fluierând a pagubă.
Într-o apă mică nu are rost să te pierzi.
Merită să o faci doar într-o vâltoare.*

O amintire uitată, ieșită la iveală din apele tulburi.

*Flash-urile sunt bile de ping-pong și se rostogolesc
până la picioarele celor care sar peste ele.*

*O amintire cu domnul poet cu pisici e bila mea de-acum,
fiindcă pe când aveam douăzeci de ani i-am trimis o scrisoare,
ca să-l întreb despre corabia nebunilor.*

*El nu era maestru în ape și râuri, creștea în casă o droaie de jivine
și nu voia să recunoască aproape nimic despre melancolia lui lividă.*

*Mi-l închipuiam mereu cu o coamă străvezie de Einstein,
ascuns într-o gară leneșă,*

în timp ce niște vioriști cântau pe un câmp cu zăpadă, la patru dimineața.

*Îl întrezăream altădată stând la birt cu spectrele unor confrăți,
captiv într-un război al literaturii,*

în vreme ce deliram despre istoria spânzurătorilor de vrăjitoare.

*Atunci domnul poet cu pisici apărea cu un felinar în mână
și vorbea prăbușit ca un clopot,*

explicând unul și-același lucru,

cât de exactă este singurătatea

și cum nu poți să o arzi nici cu o sută de lumânări.

Poezia e un obiect răsfățat și o stare de om pe cale de a se subția.

*Am păstrat mulți ani scrisoarea de două pagini despre corabia nebunilor,
apoi am rătăcit-o sau am dăruit-o cuiva, nu mai știu cui.*

În mileniul trei, domnul poet cu pisici avea ger în orbite,

*totuși nu îl puteai confunda cu un orb celebru,
fiindcă doi omuleți îi țineau de urât, noapte și zi,
unul din ei avea în mână un cristal de cuarț și lumina drumul,
celălalt tăcea împresurat de ninsoare.
A trecut o viață de om de când l-am zărit pe domnul poet cu pisici,
purtând ochelari telescopici și-un trenci de boem,
acum e dimineată și totodată o noapte cu actinii,
îmi amintesc de gerul lui din orbite și scriu ceva
pe suprafața unei cutii de conserve din vremea comunismului.
Și-n timp ce scriu mă consum suav ca într-un lied,
folosind cu exactitate cuvintele următoare:
dar dacă nici moartea nu mai există?*

*Poemul verii e o corabie a nebunilor înfiptă în mal.
Sunt căpitanul și sunt matrozul care scrie în lut.
Tăblițele scrise sunt adăpostite în blocuri și ținute la păstrare ani întregi.*

Dedesubtul râului se aflau orașe cu povești de apă.

Acolo se găseau cărțile vechi ale bunicilor.

Copiii se strângeau sub pod, răsfoiau pe sărite dintr-un hrisov, și desenau, tăind ori adăugind cuvinte.

Apa e un împărat mai mare ca focul, fiindcă îl stinge întotdeauna. Cine aruncă tot lemnul în fântâni, ca să le astupe, știe că apa de băut e din locul unde nu calcă om. Miresei însetate i se scot amândoi ochii pentru apă. Dumnezeu s-a făcut din râuri, dar tot de-acolo s-a făcut și Diavolul. Numai că Dumnezeu l-a trimis pe Diavol să-i aducă nisip, iar acesta din urmă a păstrat puțin sub limbă, ca să aibă ceva doar al lui. Când Dumnezeu a spălat cu râurile și ultimul fir de nisip, atunci a curățit cu de-a sila și limba Diavolului. Pământul e un pește adormit: dacă se trezește, începe să alunece. Dacă nu era cocoșul și peștele, Isus nu ar fi înviat. Când strigoaicele mor, plouă șapte zile la rând, iar râul se face munte de pâraie. Strigoaicele stau deasupra apei ca lemnele și nu se mai scufundă. Când Diavolul crede că-n râu e rachiu, bea până cade sub masă. Pește dacă visezi, e femeie. De Anul Nou toate apele se prefac în vin, iar sfinții așezați pe poloboace plutesc pe râu, ca regii îndrăgostiților. Din pricina celor amarnici, Dumnezeu a furat tot vinul și a lăsat doar câțiva stropi pentru liturghie. Când fetițele își îngroapă păpușile, atunci plouă până se umflă râul.

Iar la sfârșit copiii citiră sub pod dintr-o cărțuție nouă, fără desene,
din care nu tăiară nicio literă.

*La poarta orașului adoarme Dolorosa în ploaie.
N-ar auzi-o nimeni nici dacă ar tăcea, nici dac-ar plânge.
Ea ține-n brațe o păpușă și vede doar biserici goale-n jur.
Pe trupul sur al Someșului visează un înecat.
Râule știrb, despici orașul ca o secure vie și behăi desfrâul.*

*Orașele cu povești de apă stau încovrigate la început, apoi se descolăcesc.
Apuc de șold orașele atunci când dansez în chiaroscuro.*

Ж

Paznicii s-au apucat să grebleze râul,
să extragă stâncile, ca să lase doar pietricele.

Au poftă să-i facă igiena,
ca râul să fie simplu și limpede.

Au decretat carantina.

Vor să crape falezele măloase, să le răstoarne ca pe niște izmene.
Insula din mijloc, a câinilor turbați, să o radă de pe fața pământului,
apoi să o învelescă în folii de celofan, cu spinarea pleznită.

În dughenele lor au sosit de curând sanitarii cu toporiști și săpăligi.

Au ajuns aici cu o dubă și o cisternă de dezinfectant.

Nu degeaba au bonete.

Instrumentul lor principal de deratizare e o pensetă de câțiva metri lungime.
Totul să fie simplu și limpede, un râu fără pești,
fără dihăanii, apă chioară într-o carafă.

*Și atunci te-ai ivit tu, Invictus, om și dragon,
cu vârtoarea de iederă, în mijlocul apei răscolite,
o căptușeală sfântă a poeziei prin efracție.*

Doar piloții știau că ești subacvatic.

Cu gura de dragon le-ai strigat paznicilor: sunteți ciclopi!

*Apoi i-ai afurisit, le-ai tăiat halate din mătasea broaștei și fulare
din liane.*

*În torace le-ai pus un turban de păr
pe care să nu-l mai pieptene de-acum încolo.*

*Ei au amuțit, cu dinții în plasele hăitașilor și cu maxilarele brute.
Viața a luat-o de la capăt după aceea, așa cum era la început,
înainte să fie ciclopi pe Someș.*

*De la maternitate, am fost adusă într-o casă închiriată pe râu.
Locuiam toți trei, mama-tata-și-eu, într-o odăiță sărăcăcioasă.
Înfofolită într-o grămadă de rufe, urlam toată ziua ca din gură
de șarpe.*

*Într-o zi, părinții mei au fugit amândoi pe Someș,
ca să scape de țipetele fetei nou-născute.
După vreo câteva ceasuri de singurătate am învățat ce e poezia.
A fost cea dintâi lecție.*

Ж

Mitropolia încăpătoare a râului
a fost întotdeauna cât o şură din ape.
După ce Someşul a fost lăsat în voia lui,
el a devenit obiect mitologic.
Iată: ferestrele aprinse, turnurile purpurii ale oraşului şi crucea de la
Belvedere,

serile cu pomeţi irizaţi de funingine, înfipte în albie,
paturile plutitoare din vremea secetei de odinioară
când spălătoresele cântau până le durea gura.
Călăreţii prin apă trăgeau după ei rufe de pe frânghii
şi chiuiiau îndemânatici, apăsând biciuştile cu degetul mare.

*Scările de electricitate se făcuseră Turnuri Eiffel.
Pe cabluri erau paralizate păsări reci,
râul avea culoarea albastru petrol.
Stâncile începură să crească la loc asemenea măselelor de minte.*

***Pe la şapte ani mergeam cu părinţii mei la pescuit pe Someş
ori pe lacuri.***

***Tata stătea ca un gnom pe un scăunel din aluminiu,
mama pescuia şi ea, mai încolo, aşezată pe-o buturugă.
Liniştea lor era o căsătorie ireală.
Nu înţelegeam ce e poezia pe vremea aceea,***

*dar semăna cu pescuirea minunată istorisită cândva de apostolii
lui Isus.*

*Niciodată nu știi dacă vei avea noroc și nici cu cine te vei însoți
sau dacă ești pescar de oameni.*

Ж

Bicicleta mea a ajuns lângă blănițele liliiecilor de lângă felinare.
Pe ringul din parc avea loc un concurs de patine cu roțile,
premiile erau jucării din lemn și cuburi Rubik,
stăpânul pavilionului de lângă râu se numea Red Bull.

*Aflasem pe furiș că alfabetele se dezintegraseră din istoria poeziei.
Se zvonise că poezia izbutise extincția spațio-temporală.*

***Mă aflam prinsă-ntre ape
când s-au prăbușit cele dintâi ziduri și-n locul lor au crescut altele.
Apoi vocile din cap mi-au spus una după alta, încrucișându-se:
tu crezi morțiș în mântuirea prin poezie,
dar, oare, te mântui cu adevărat doar pe tine sau și pe ceilalți?
Poeta bătrână cu care făceam uneori schimb de litere
mi-a strecurat printre dinți:
mașina salvării nu sosește întotdeauna,
iar mântuirea e un travesti.***

Ж

*Câte vieți de om s-au consumat într-un singur poem:
am purtat bătălie pentru poezie, am înviat
și am făcut din memorie un săculeț cu mirodenui.*

*Am fost toate obiectele din râu și pietrele de pe mal.
Am auzit muzica de sub pământ și dedesubtul cerului.
Am colonizat poezia.
Apele mele nu au fost taifunuri și nu au adus moarte de om, ci altceva.*

*Când m-am ivit eram într-o cutiuță a Domnului legată cu un șnur.
Mama avea cercei de negresă,
tatăl tăia panglica și îmi făcea intrarea în poezie.
Liniștea mea de acum a fost cândva un zgomot și o furie
într-un pachet soldătesc legat cu o sfoară.
Corpul și buzele s-au făcut corp și buze
doar după ce zgomotul s-a netezit și a primit luciu.
Undeva știu că trăiesc cei nelegați cu vreo sfoară,
în gură au magneți iar oasele lor sunt de postav.
Din cutiuța mea de odinioară stau și privesc lumea în depărtare,
apoi cu funia lucioasă îmi leg părul pentru totdeauna,
să nu mai cadă pe umeri ca o ploaie întunecată.
Fiindcă intrarea în poezie s-a săvârșit.*

Ж

Sub ficuși am cântat, chemând șamanii de pe Someș.
Locuitorii de sub dealuri au ieșit ademeniți.
Cactușii de pe balcoanele blocurilor făcuseră flori cât mărgeaua.
Vara vălurea iarba de sub ceruri.
Ținutul băltoacelor se ruinase.

*Some dance to remember,
Some dance to forget.*

Pornisem să ne umplem de o apă uriașă,
să cunoaștem mai întâi marginea, apoi centrul ei.
Râul Someș se preschimbase într-un cap mumificat de indian.
Apele erau vânzolite de vulpi-de-mare,
delfinii dungați plonjau cu grumazul întins,
cașalotul lui Iona devenise o iscoadă.
Leviathan și ondinele jucau zaruri cu respirația lor,
rândunici-de-ocean răscoleau valurile, printre baracude.
Noe și Charon își spălau coapsele de firimituri, lângă rechinii-lanternă.
Strigam de pe stânci, cu o pâlnie lipită de buze:
fiară din Looochhh Neeesss, ieși din adâncuri și înghite-mă!
Anghile și calcani se atingeau ca eșarfele.
Iar cel din urmă era pește-lună aflat în adâncuri.
Din burta lui alunecau amintirile,

din gura lui ieșeau cuvintele care NU s-au găsit la început,
fiindcă fuseseră înlocuite.

Și atunci am știut:

*noi avem pielea crăpată de la poezie,
în gură, imortele de la regii antici,
și-un fluier la gât ca să chemăm tigrii oacheși.*

Suntem vehiculele verii,

instrumentele muzicale ale coacerii.

Purtăm măști din mărgele și suntem prădători.

Bestia și regele se află în noi.

Iată, a sosit ceasul în afara și totodată deasupra legii.

Ж

*Ne aflăm lângă containerele luminoase de pe Someș,
am ajuns la destinație,
casta noastră a depășit nivelul letal.*

*Vara s-a făcut metatimp,
arșița e cinematograful nostru de manechine,
crustele au fost pârlolite.*

*Inima e singura lege și e dicționar.
Toate celelalte organe au fost mâncate,
din inimă se naște o nouă limbă.*

*Și am pătruns astfel în cutia toracică a lumii,
și am urcat la bucata de carne crudă a inimii,
apoi am intrat **invicți** în Akropolis,
unde nu mai era diferență între oameni, animale, zei.*

Poezia era singură.

WELCOME TO THE HOTEL CALIFORNIA

